

Po Bazilikos skliautais

2012 m. spalio mėn. Nr. 9 (11)

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Tikėjimo išpažinimas

(Ši malda bus kalbama sekmadienio Šv. Mišiose ir iškilmėse)

TIKIU Į VIENĄ DIEVĄ, visagalį Tėvą,
dangaus ir žemės, regimosios ir neregimosios
visatos Kūrėją.

Tikiu į vieną Viešpatį Jėzų Kristų, vienatinį
Dievo sūnų, prieš visus amžius gimusį iš Tėvo:
Dievą iš Dievo, šviesą iš šviesos, tikrą Dievą iš
tikro Dievo; gimusį, bet ne sukurtą, esantį vienos
prigimties su Tėvu. Per jį visa yra padaryta. Jis
dėl mūsų, žmonių, dėl mūsų išganymo nužengė
iš dangaus. (nusilenkiame) Šventosios Dvasios
veikimu priėmė kūną iš Mergelės Marijos ir
tapo žmogumi. (atsitiesiame) Valdant Poncijui
Pilotui, jis dėl mūsų buvo prikaltas prie kryžiaus,
nukankintas ir palaidotas. Kaip Šventajame
Rašte išpranašauta, trečiąją dieną prisikėlė
iš numirusių. Įžengė į dangų ir sėdi Dievo
Tėvo dešinėje. Jis vėl garbingai ateis gyvųjų ir

mirusiųjų teisti
ir viešpataus per
amžius.

Tikiu į
Šventąją Dvasią,
V i e š p a t į
G a i v i n t o j a ,
kylančią iš Tėvo
ir Sūnaus, su
Tėvu ir Sūnumi
garbinamą ir

šlovinamą, kalbėjusią per pranašus. Tikiu
vieną, šventą, visuotinę, apaštalinę Bažnyčią.
Pripažįstu vieną Krikštą nuodėmėms atleisti.
Laukiu mirusiųjų prisikėlimo ir būsimo
amžinojo gyvenimo. Amen.

TIKĖJIMO METAI 2012
2013

Vėlinių oktavos Šv. Mišios už mirusiuosius

Lapkričio 1 d. (ketvirtadienį)

10 val. Upytės bažnyčioje
12 val. Krekenavos bazilikoje
14 val. Vadaktėlių bažnyčioje, po Šv.
Mišių gedulinės pamaldos
18 val. Krekenavos bazilikoje Šv.
Mišios už mirusiuosius, procesija į
Krekenavos kapines

Lapkričio 2 d. (penktadienį)

12 val. Krekenavos bazilikoje
17 val. Upytės bažnyčioje, po Šv. Mišių
procesija į Upytės kapines
18 val. Krekenavos bazilikoje Šv. Mišios
už mirusiuosius

Lapkričio 3 d. (šeštadienį)

18 val. Krekenavos bazilikoje, po Šv.
Mišių procesija į Švenčiuliškio kapines

Lapkričio 4 d. (sekmadienį)

12 val. Krekenavos bazilikoje
10 val. tituliniai Karolio Boromejaus
atleidai Upytėje

Lapkričio 5 – 8 d. (pirmadienį- ketvirtadienį)

18 val. Krekenavos bazilikoje

Mielieji,

Nuėmus rugsėjo derlių, spalio mėnuo sutelkia mus Šv. Rožinio maldai. Visą mėnesį kasdien esame kviečiami melstis apmąstant Jėzaus, Marijos ir kiekvieno iš mūsų gyvenimo ir išganymo slėpinius. Ir iš tiesų, kad ir kas šiandien kiekvieno mūsų gyvenime būtų, ar džiaugsmo akimirka, ar skausmo, kančios, netekties, savo gyvenimo patirtimis neiškrentame iš rožinio maldoje sudėliotos Dievo ir žmogaus gyvenimo mozaikos.

Šis spalio mėnuo visuotinėje Bažnyčioje ypatingas dar ir tuo, kad spalio 11-tąją pradedame švęsti Popiežiaus Benedikto XVI paskelbtus tikėjimo metus. Šis šventimas neturėtų apsiriboti vien tik iškilmingomis apeigomis ar išoriniais papuošalais, bet pirmiausia visi šie metai yra skiriami atnaujinti ir pagilinti mūsų tikėjimo žinias, mūsų supratimą tų tikėjimo tiesų, kurias kas sekmadienį kartojame kalbėdami „Tikiu į Dievą Tėvą“ maldą. Norėčiau ir kviesčiau, kad ir mūsų bazilikoje bei kitose parapijose nepritruktų iniciatyvų ir į jas atsiliepiančių žmonių, kai bus sudaroma proga artimiau prisiliesti prie Šventojo Rašto, Katalikų Bažnyčios Katekizmo ir Vatikano II Susirinkimo lobių. Mūsų bažnyčiose ir ne tik, nuo šių metų, kur dar nekalbama, sekmadieniais ir per iškilmes kalbėsime taip vadinamą „Ilgąjį Tikėjimo Išpažinimą – tikiu į vieną Dievą“.

Paskutinio pastoracinės tarybos posėdžio metu buvo nutarta, kad man sugrįžus iš apsilankymo Čikagoje, kelios minutės prieš sekmadienio Sumos Šv. Mišias bus skiriamos katechezei. Manau, kad prasidėjusiuose Tikėjimo metuose bus tikrai nemaža progų pagilinti ir savo tikėjimą, ir šiandieniam pasaulyje taip reikalingas Tikėjimo teikiamas žinias.

Keletą sakinių noriu pasakyti apie mūsų buitį. Lieka tik pasidžiaugti, kad, Panevėžio rajono mero ir tarybos narių sprendimu bei Velžio komunalininkų pastangomis, mūsų gražioji bazilika išnyro iš tamsos. Taipogi, dėkingas visiems, kurie talkose gelbsti susitvarkyti su rudens audrų pasekmėmis. Artėja žiema ir neišvengiamai turime galvoti apie šildymą. Bazilikoje jau šių metų vasarį įrengta šildymo sistema, kurios poveikį dauguma spėjome pajusti, tačiau už ją dar esame skolingi nemažą pinigų sumą. Kviečiu visus pagal galimybes prisidėti, kad mus slegianti skolų našta taptų lengvesne. Tokia pat šildymo sistema šį rudenį įrenginama ir Upytės bažnyčioje, manau, kad Upytės parapijiečiai ir svečiai netruks pajusti tokio šildymo teikiamą naudą. Liūdniausia padėtis išlieka Vadaktėlių bažnyčioje ir koplyčiose, kur šaltuoju metu teks sumažinti pamaldų skaičių.

Spalio 16 – 30 dienomis būsiu išvykęs į JAV, kur esu praleidęs 8-erius savo gyvenimo metus. Jau pora metų, kaip nesu sugrįžęs į tuos kraštus, o dabar pasitaikė keletas svarbių progų, kurios paskatino ten apsilankyti. Mano nebuvimo Lietuvoje metu, Krekenavos ir Vadaktėlių parapijomis rūpinsis kan. Petras Budriūnas, o Upytės – Panevėžio Kristaus Karaliaus Katedros kunigai. Kasdienius reikalus derinkite su parapijos referente Egle, klebonijos raštinėje.

Artėjančių lapkričio švenčių ir mirusiųjų pagerbimo pamaldų tvarkaraštį rasite šiame laikraščio numerioje. Ir savo kelionę ir Jus visus pavedu Stebuklingosios Krekenavos Dievo Motinos – Malonių Versmės globai. Iki greito susimatymo Visų Šventųjų išskilmėje (Lapkričio 1 d.).

Maldoje visada su jumis,

*Kun. Gediminas
Klebonas/ректорius*

Mokytojui

*Jei kas sako, kad tavo jaunystė praėjo –
Netikėk! Netiesa!*

*Mes jaunystę matuojam ne vien tiktais metais,
O darbais ir meilės liepsna.*

*Mokslo lobį vaikams atiduodi po lašą,
Atiduodi save kiekvienam atskirai.*

*Nebeleidžia pasent ir žvalumo tau neša
Skambus juokas ir tavo jaunesni draugai.*

*Netikėk, jei kas sako: jaunystė prabėgo.
Netiesa! Netiesa!*

*Mes jaunystę ne vien tiktais metais matuojam,
O darbais ir ir meilės šviesa...*

Vincas Steponavičius

Mielas klebone Gediminai,

Šiandien džiaugdamiesi, kartu su Švč. M. Marija, ateiname Jūsų pasveikinti.

Metai – mažas laiko tarpelis, tačiau Dievo Apvaizda jau spėjo mums parodyti, ką galvoja, per savo įrankį kun. Gediminą, nuveikti pas mus.

Pradžioje kritiškai žvelgėme į jauno klebono užmojus bei drąsą. Buvome lyg pasimetę, nepatiklūs... Tačiau netrukus patyrėme tėvišką rūpestį, atvirumą, nuoširdų norą atgaivinti mūsų ir parapijos dvasią, iškelti

Bazilikos vertę bei grožį. Greitai į akis krito Jūsų atsidavimas Švč. M. Marijai ir pastangos mus panardinti į šią Malonių Versmę.

Po bazilikos skliautais išvydome šviesų spausdinto žodžio poveikį bei jėgą. Jis išplėtė mūsų akiratį,

pažadino apsnūdusią, nebylią mūsų dvasios galią.

Atsinaujino parapijos pastoracinė taryba, atgijo aplūžęs „tvartas“ ir tapo bendruomenės bei piligrimų, kurių gausiai apsilanko, susitikimo vieta. Daugelis parapijiečių įsijungė į aktyvią veiklą Dievo garbei, atsirado naujų organizacijų, maldos grupių.

Sunku viską įvardinti, - kas gali regėti ir įsiklausyti, pamatys ir įvertins.

Dabar suprantame, kad Dievas nepajuokavo atsiųsdamas Jus į šią parapiją. Visi jaučiame ir išgyvename, kaip Jūs mūsų blogi nugalite gerumu, į širdį smingančiu pamokančiu žodžiu, kurį supranta net vaikai, didele kantrybe...

Jūs sveikina, gerbia, myli, linki Dievo palaimos ir ilgus metus likti pas mus, taria nuoširdų AČIŪ:

Parapijos pastoracinė taryba, Choristai, Caritas, Gyvasis rožinis, Žibartonių pagr. mokykla, Linkaučių pagr. mokykla, Marijos legionas, Krekenavos gimnazija, Ūkininkai, Krekenavos lopšelis – darželis, Kultūros centras, ligoninė, parapijiečiai.

Ko nesakyti tiems, kuriuos mylime

Sakiau, kad taip ir bus. Tu visai kaip tavo motina. Tu nuolatos surūgęs. Na ir nusišnekėjai. Pats dėl visko kaltas. Ko ir vėl nepatenkintas? Ką bedaryčiau, tau visada viskas negerai. Ko nusipelnei, tą ir turi. Kodėl tu niekada manęs neklausai? Su tavimi neįmanoma! Nesuprantu, kokiems galams su tavimi susidėjau. Mano žodžiai į tave atsimuša kaip žirniai į sieną. Padarysiu taip, kaip norėsiu. Jei nepatinka, kraustykis gyventi kitur. Tu niekada nepabaigi visko iki galo. Na ir leptelėjai kvailystę! Vienintelis dalykas kurį sugebi, tai galvoti apie save! Jei mane iš tikrųjų mylėtum, taip nedarytum. Kalbi kaip mažas vaikas. Koks tavo reikalas? Nesuprantu tavo paistalų. Manai, kad tavo žodis turi būti paskutinis?

Ką sakyti tiems, kuriuos mylime

Tu nuostabus... Tu neatsiejama mano dalis... Myliu tave... Aš esu tau dėkinga... Tu esi mano gyvenime svarbiausias: svarbiau už vaikus, už karjerą, už draugus, už viską... Kaip gerai, kad esi... Aš laimingas, kad susituokiau su tavimi... Tu mano geriausias draugas... Jei galėčiau pasukti laiką atgal, išėkėčiau (vesčiau) už tavęs dar kartą... Šiandien noriu laiką leisti tik su tavimi... Man labai tavęs trūko... Visą dieną nesilioviau apie tave galvojęs... Nuostabu pabusti šalia tavęs... Visada tave mylėsiu... Man patinka tavo akių švytėjimas... Aš pasitikiu tavimi... Žinau, kad visada galėsiu tavimi remtis... Tavo dėka jaučiuosi gerai... Didžiuojuosi, kad tu su manimi... Atsiprašau!... Aš suklydau... Kas tau labiau patiktų?.. Man malonu klausytis tavęs... Neįsivaizduoju savo gyvenimo be tavęs... Noriu, kad tau būtų gera su manimi... Kuo galėčiau tau padėti?.. Tu man esi dovana... Ačiū už tavo meilę... Ačiū, kad priimi mane tokį koks esu...

2012 metų rugsėjo mėnesio parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėliai, Lt
Sekmadienio rinkliava (09-02)	419,-	236,-	-
Šv. Izabelės atlaidų rinkliava (09-02)	-	-	519,00
Sekmadienio rinkliava (09-09)	272,-	125,-	-
Atlaidų rinkliava (09-15)	690,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (09-16)	683,-	180,-	-
Sekmadienio rinkliava (09-23)	337,-	170,-	-
Sekmadienio rinkliava (09-30)	381,-	201,-	-

Atsiminimai apie Maironį

Aldona Juozapaitienė

„Kur susimąstęs tamsus Nevėžis, kaip juosta juosia žaliąsias pievas...“,- šios dainos žodžiai šiais metais ne vieną kartą skambėjo mūsų. Virš 90 metų plačiai paplitusios, daugeliui žinomos dainos žodžiai, krekenavičiams skamba kaip himnas. Kunigas, poetas Maironis neilgai gyveno Krekenavoje, bet tą laikotarpį gerbiame, puoselėjame jo pėdsakus. Gražiai bendravo su parapijiečiais, stengėsi ugdyti jų dvasingumą, kas buvo sunku, nes karas darė neramius laikus ir pagrindinis rūpestis buvo kaip pragyventi. Meilė Tėvynei, meilė gamtai ir žmonėms, kas atsispindi Maironio kūryboje, padarė ją skaitoma ir mėgiama, kaip ir gerbiamas ir visų mėgiamas jos autorius, kuris nepamirštas ir mūsų dienomis. Tik gaila, kad krekenavičių, menančių tautos dainių, jau neturime. Senoje klebonijoje buvome įsibėgėję kurdami muziejų, kuriame vienas kambarys, kuriame gyvenęs poetas, buvo skirtas jo kūrybai. Turėjome eksponatų, buvome užrašę keletą atsiminimų, tų gyventojų, kurie pažinojo Maironį, kurie bendravo su juo. Buvo keletą nuotraukų, nors jį pažinojusieji sakė, kad jis nemėgo fotografuotis. Deja, gaisras sunaikino ką turėjome, likimas pasiėmė jį pažinojusius, o tiems, kurie iš savo tėvų ir vyresniųjų buvo girdėję pasakojimus, gyvenimas jau siunčia užmarštį. Mažai ką galime atkurti, nes ir juodraštinis variantas buvo sulietas vandeniui, apneštas pelenais gesinant gaisrą.

Mano atmintyje išliko pokalbis su Baliu Sadausku ir Ona Sadauskaite, kurie Maironio laikais gyveno Petriškių kaime ir su tėveliais lankydavosi bažnyčioje. Baliui teko patarnauti Mišiose. Apie Maironį

pasakojo, kad kartais būdavo išdidus, (taip atrodė vaikui) mažokai bendraujantis, o kartais linksmas, juokaudavo, patapšnodavo per petį, spustelėdavo nosį. Toks Maironis labai patikdavo vaikams. Nors ir maža, Ona turėjo gražų balsą. Ją kviesdavęs pagiedoti.

Kažkas yra pasakojęs, kad atjausdamas žmones, kurie sunkiai dirbo savo ūkiuose ar pas pasiturinčius valstiečius, ar dvaruose, liepė iškirsti šventoriaus tvorą nuo Nevėžio pusės tam, kad į šlaitą kopę pavargę žmonės, galėtų tiesiai patekti į šventorių. Ant naujiems varteliams išlietų cementinių laiptų, pats užrašęs datą: „1918“. Taip pat, jo paliepimu pastatė suolelį, kad nuvargusieji turėtų kur pailsėti. Ir pats dainius čia ramiai sėdėdavo žvelgdamas žemyn į Nevėžį, į tuos žaliuosius klonius.

Turėjome Zofijos Musvidienės atsiminimus. Jos vyras buvo vargonininkas, o jai kartais tekdavo padėti klebonijoje. Ji Maironį vadino poetišku kunigu, švelnios sielos kunigu, kuris dažnai būdavo užsisvajojęs ir net negirdėdavo, kad į jį kreipiasi. Bet kaip prabyldavo, kalbėdavo meiliai ir aistringai. Kartais būdavo labai reiklus, mėgo „ištrūkti“ iš klebonijos, aplankyti pažįstamus ir tuos, su kuriais norėdavo susitikti. Ne visais pasitikėjo, nes tokie laikai buvo.

Neramūs laikai Maironio metais. Buvo sprendžiamas šalies likimas. Įdomu yra tai, kad B. Kiaunė savo atsiminimuose rašo, jog Maironis dėstė istoriją suaugusių rengimo kursuose. Tai rodo jo didelę meilę Tėvynei, jos žmonėms, praeičiai, gamtos didybei. Visą tai randame jo kūriniuose, kurie kaip manoma, parašyti gyvenimo Krekenavoje įtakoje.

Spalio Marijai

*Marija, Tu lyg saulė padangių šviesi,
Tu lyg žvaigždė šviesioji aušrinė.
Tau dega meilė mūsų krūtinėj,
Mes Tavo globoje gyvename visi...*

*Nes Dievas Užsirūstino ant mūsų –
Mes jį įžeidėm savo kaltėm...
Dabar, Marija, Tavo malonės šaukiam,
Kad Dievą permaldautum už mus.*

*Nes gailestingą turite širdį
Ir matote, kad mes esame silpni.
O jei neišklausysi, Marija, pražūsime visi...
Marija, maldas tu mūsų išgirsi...*

Vincas Steponavičius

Gyvūnėlių globėjo diena Krekenavoje

Eglė Bartusevičiūtė

Spalio 4 dieną Krekenavos bazilikos šventoriuje buvo paminėtos šv. Pranciškaus – gyvūnų globėjo varduvės. Šia proga susirinko nemažas būrys vaikų su tėveliais, mokytojais, kurie atsinešė į šventorių palaiminti savo mylimus augintinius: šuniukus, kačiukus, triušius, žiurkėnus, peliukus. Klebonas G. Jankūnas papasakojo istoriją „kaip šv. Pranciškus prijaukino nepaprastai plėšrų Gubijo vilką“, visi pasimeldėme ir kunigas pašventino gyvūnėlius. O istorija buvo tokia:

„Tuo metu, kai šv. Pranciškus buvo apsistojęs Gubijo mieste, atsitiko kažkas nepaprasta: miesto apylinkėse pasirodė didžiulis, nuožmus ir stiprus vilkas, kuris iš alkio taip pašėlo, kad puldavo ne tik gyvulius, bet ir žmones. Visi miestiečiai buvo taip įsibauginę, jog vargiai kas besiryždavo išeiti už miesto vartų.

Šv. Pranciškui pagailo žmonių, ir jis nusprendė pats išeiti už miesto pas vilką. Tai išgirdę, žmonės jį atkalbinėjo. Bet šv. Pranciškus visas viltis sudėjo į Viešpatį, kuris yra visų tvarinių šeimininkas. Ir drąsiai išėjo pasitikti vilko.

Pražiojęs nasrus atlėkė žiaurusis vilkas ir pasuko tiesiai prie šventojo. Šventasis peržegnojo atsuoliuojantį vilką ir jį pašaukė: „Eikš čionai, broli Vilke. Kristaus vardu įsakau tau, nedaryk nieko blogo nei man, nei niekam kitam.“

Ir nuostabu buvo matyti, kaip, vos šv. Pranciškaus peržegnotas pabaisa užčiaupė nasrus ir sustojo, o vos išgirdęs jo įsakymą, nuleido galvą ir atsigulė prie šventojo kojų, tarsi būtų tapęs avelė.

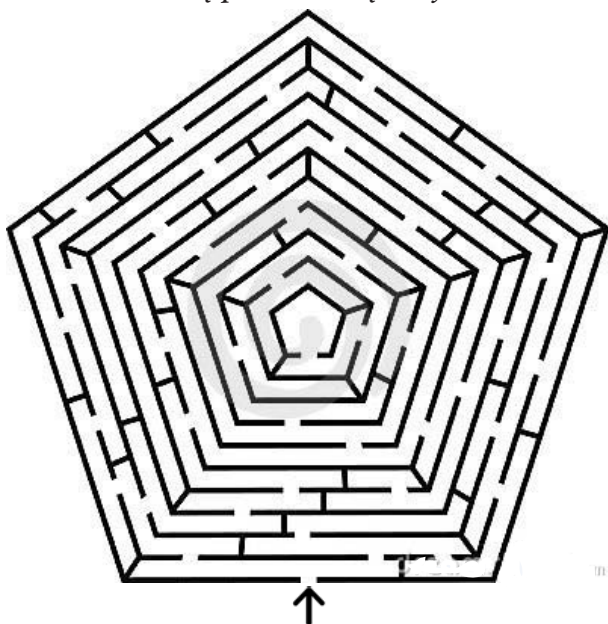
Šventasis vedinas vilku atėjo į turgaus aikštę, kur susirinko miestiečiai – vyrai ir moterys, dideli ir maži, jauni ir seni. šv. Pranciškus pasakė jiems nuostabų pamokslą, be viso kito atskleidamas ir tai, kad ši bausmė yra leista Dievo už jų nuodėmes ir kad pragaro ugnis, draskanti pasmerktuosius visą amžinybę, yra kur kas pavojingesnė už įsiutusį vilką, negalintį pražudyti nieko daugiau, tik kūną. Ir jeigu jau vienas nedidelis žvėris kelia tokį siaubą ir nerimą didžiulei miniai, kaip kur kas labiau jie turėtų bijoti pragaro.

Nuo tos dienos ir vilkas, ir žmonės laikėsi šv. Pranciškaus sudarytos sutarties. Vilkas gyveno dar dvejus metus ir eidavo maisto nuo durų prie durų. Jis nieko neskriaudė ir nebuvo skriaudžiamas, ir žmonės mielai jį maitino.

Tebūnie pagarbintas mūsų Viešpats Jėzus Kristus. Amen.“

Rask kelią per labirintą, iki jo centro

Nuspalvink

Visos parapijos vardu dėkoju Kazimierui Petrauskui už Jo auką Krekenavos bazilikai, už kurią įsigijome kiliminį taką bei dulkių siurbli.

Klebonas kun. Gediminas

Pokalbiai apie liturgiją su kun. Gediminu Jankūnu (I)

2008-02-19 klebonui kun. dr. Gediminui Jankūnui dirbant Zarasų rajono Vajasiškio ir Antalieptės parapijose, Loreta G. Musanja jį kalbino apie liturgiją. Manome, kad bus naudinga ir mūsų parapijiečiams sužinoti daugiau apie liturgiją.

Pirmojoje pokalbių ciklo dalyje – apie tikinčiųjų dalyvavimą šv. Mišių liturgijoje.

Tęsinys

Liturgijoje, man rodos, mes, tikintieji, kaip reikiant neįvertiname ir ženklų, judesių. Kai kuriose bažnyčiose atsiliepiama labai vangiai, jei išvis atsiliepiama. Viena vertus, polinkis viską paprastinti yra dėl mūsų racionalizmo, pragmatizmo (ai, kam to reikia), kita vertus – yra tas „aš juk viską vidujai išgyvenu“. Atmetame tai, ko nepažįstame, ko neišmanome. O ir mūsų kūnai ir dvasios yra aptingę, – mums sunku pastovėti (nekalbu apie tuos, kuriems sunku dėl sveikatos), nebesudedame rankų maldai. O juk maldai rankas sudėjęs žmogus nuo seno žinomas kaip maldos žmogaus įvaizdis.

Pavyzdžiui, galvos nulenkimas, priimant palaiminimą, reiškia priėmimą ir nusižeminimą, priimame ir dovaną, ir misiją. O rankų sudėjimas juk reiškia atsidavimą kito valiai. Ir dabar šventimų metu, kai kunigas pažada vyskupui klusnumą, jis sudeda savo rankas į vyskupo rankas. Kai sudedame rankas maldai, sudedame jas į Dievo rankas. Tai reiškia, kad aš atsiduodu Kito valiai, ir tas Kitas nustato, kas iš tiesų mano gyvenime yra gėris ir prasmė. Šiuo atveju ne žmogus, o pats Dievas nustato. Jeigu to judesio nėra ir galvojama, kad „aš viską vidujai išgyvenu“, tai čia pasireiškia platoniškas dualizmas „kūnas-dvasia“ ir visokie skirtumai, tarsi mes nesam susiję - kūnas gali būti sau, o dvasia - sau, ir jie nesąveikauja. Tai netiesa. Įsikūnijimas, kurį iškilmingai švenčiame per šv. Kalėdas, būtent ir yra ta šventė, kurios metu Dievas mums primena, kad Jis tapo žmogumi, kad Žodis tapo Kūnu ir kad Žodis ir Kūnas tapo taip viena, kad net mirtis nebegali to panaikinti.

O pasakymas „čia tik forma, formalizmas, svarbiausia, ką žmogus širdy jauti, kaip tu tą matai“, - tęsiasi nuo Immanuelio Kanto laikų ir iki šiol niekaip negalime išsivaduoti iš subjektyvizmo, bet kokios formos neigimo, kadangi ji tarsi nieko nereiškia. Aš sutinku, jog mūsų bažnyčiose galima rasti ir nemalonaus, nepatrauklaus formalizmo, atliekamo dėl to, kad reikia, ir ten pasigendi širdies. Išlaikyti balansą tarp širdies ir formos, tarp raidės ir dvasios reikėjo visais laikais. Iki Vatikano II Susirinkimo tikrai labai daug buvo raidės: štai reikia būtent šitaip laikyti pirštus ir tokiu atstumu. Aš tikriausiai iki Vatikano II Susirinkimo nebūčiau mokėjęs būti kunigu, nes buvo tiek daug taisyklių taisyklėlių, reglamentų reglamentėlių. Gal iš to ir pagarba kunigui, jo paslaptinumumas atėjo, kad daug manierų, judesių buvo reglamentuota iš anksto. Šiandien kunigas gali būti kūnas ir kraujas, pats savimi netgi toje pačioje liturgijoje, bet paisydamas nustatytų normų. Bet kad jų paisytum, turi jas žinoti ir visų pirma gerbti. Tai subjektyvizmas, individualizmas, kurį dabar išgyvename: kaip aš jaučiuosi arba nesijaučiu, kad čia reikėtų eiti, judėti ir daryti, tai kuo greičiau viską padarykite ir grįžkime į normalų gyvenimą, nes...

Čia prisiliečiame prie labai svarbaus dalyko - liturgija yra ritualas, kuris nėra normalus, įprastas mūsų gyvenime. Liturgijos metu atliekame viešą garbinimą, kuris savo išore mažai ką turi bendro su mūsų į patogumus orientuota kasdienybe. Ir mes nenorime būti tame rituale, norime būti su savo kaliošais, su savo įprastais batais ar šlepetėm, nes mums taip paprasčiau ir patogiau. Kadangi, jeigu jau

šventiškai apsirengi, pasipuošei, tai reikia tarsi ir pačiam būti šiek tiek kitokiam. Tad, man atrodo, tas tingumas, vangumas kyla iš nesupratimo ir nežinojimo, kas vyksta, o kartu pas mus šiandien nebėra kasdienybės ir šventės – tarp jų nebėra didelio skirtumo. Pas mus nebėra gyvenimo ir nebėra ritualo, pas mus daug dalykų, netgi paprasčiausių, kaip gimtadieniai, jubiliejai, sveikinimai, šventės prarado apeigų pobūdį. Nusiunčiau SMS, ir viskas tuo pasibaigė. Tai turėtų būti nekasdieniška ir neįprasta, nes ritualai ir apeigos yra tas Kairos, nuolatinio virsmo arba tapsmo laikas, tas kitoks laikas, kuriame atsiduriame ir kuriame esame kviečiami būti kitokie. Ir kaip tik šitas laikas yra tas laikas, kuriame mes būname arba galime būti perkeičiami.

Kai neatliekame tam tikrų judesių liturgijos metu, arba, tarkim, meldžiamės rožinį ir, kadangi neturime įpročio jo nešiotis, dažnai neturime su savimi, meldžiamės pirštais, – tada nebėra matomo ženklo kaip liudijimo aplinkiniams, nėra tikėjimo ženklo vienas kitam sustiprinti. Manau, kad čia irgi daug prarandame. Tuo tarpu mums labai patinka, kai kiti meldžiasi. Pavyzdžiui, legendos sklinda apie Pravoslavų Bažnyčios liturgiją - kiek jie lankstosi, kiek valandų išstovi, kiek smilkalų! Esu girdėjusi, kad ekstrasensai siunčia žmones į pravoslavų bažnyčią pastovėti, nes ten labai gerai „veikia“. Aš paklausiau, o kaip katalikų bažnyčioje? Sako ne, ten nelabai gerai „veikia“.

Ačiū Benediktui XVI, kad jis priešinasi mūsų bažnyčių nuskurdinimui. Po Vatikano II Susirinkimo buvo norima viską iš jų išnešti, išmesti, išlupti, perdažyti, palikti viską minimaliai, tiktai funkciją, ne visada atsižvelgiant į estetiką, įvairovę. Popiežius nori gražinti apeigų puošnumą ir suvokimą, kad apeigoms ir liturgijose naudojamos medžiagos yra žmogaus apdorotos Kūrėjo medžiagos, ir mūsų pareiga ir teisė yra liturgijos metu naudoti tai, ką Jis sukūrė geriausia. Tai neleidžia mums nusipiginti, nuvertinti tai, ką mes naudojame santykiyje su Dievu. Prisimenu seminarijoje Kaune su kitu klieriku eidavome kartą per mėnesį į pravoslavų cerkvę dalyvauti jų apeigose. Sakydavom, kad esame pasiilgę to sacrum, nes mūsų bažnyčiose yra viskas labai minimalu, labai ten daug visokios vidinės prasmės, kur aš turiu susivokti. O nueinu į pravoslavų cerkvę ir visas tas sacrum tave tiesiog apgaubia, kvėpuoji juo, ir kur pasižiūri, tau neleidžia užsimiršti, kad čia yra kažkas neįprasto, nekasdieniško, kad turi su tuo skaitytis.

O savo bažnyčioj, ypač kiek teko matyti Amerikoje, bažnyčios yra pasidarę kaip „salionai“ – išklotas kilimas, sunešti gražūs suolai, koja ant kojos susidėję pasėdime, kunigas atlieka, ką reikia, kelis žodžius pasakėme ir išeiname. Bet juk bažnyčia ir jos erdvė yra ir aukojimo vieta, ir skelbimo - kerigmos ir perkeitimo – kenozės slėpinio vieta, kur Dievas ateina į pasaulį, tampa žmogumi, kenčia ir prisikelia, - tai negali vykti mūsų svetainėje. Bažnyčios pastatas su savo simboliais, architektūra, vidaus dekoru yra visos Kūrinijos įvaizdis. Šventykla, kurią statė Saliamonas, turėjo vaizduoti visą visatą, ir tada žmogus toje didybėje, toje aukštybėje - toks mažiukas, bet ne bevertis, o ypatinga Kūrėjo meile apgaubtas taškiukas, atranda Dievo ir savo grožį, kilnumą bei didybę, ir santykis vėl pasidaro teisingesnis ir tikresnis.

Kalbino Loreta G. Musanja Bus daugiau

Pasvarstymai

Vincas Steponavičius

Aš dažnai mintyse palyginu senosios kartos ir dabartinių žmonių darbų mokėjimą, praktiškumą. Ir man neramu darosi: šiandien žmonės nemoka daug įvairių darbų, dažniausiai vieną, bet gerai. Viską už juos padaro protingos mašinos. Moteris per televiziją moko kaip išsivirti valgyti, kaip pasidaryti sumuštinį. Joms ir nereikia mokėti – visko yra valgyklose, parduotuvėse. Tik turėk pinigų.

Jei mokslas ir toliau tobulės, žmogus atpras dirbti, protauti, už jį dirbs mašinos. Gal ne moterys gimdys vaikus, o jie išaugs mėgintuvėliuose. Tik ar jie turės žmogiškas savybes? Žemėje neramu: karai, įvairūs kataklizmai. Žmogus nedirbdamas, neprotaudamas degraduoja – nyksta protas, raumenys, o neapykanta tarp žmonių, tautų didėja. Kas bus, jei kils atominis karas ir po jo?..

Altajuje, viename muziejuje, mačiau paveikslą „Po atominio karo“. Aplinkui griuvėsiai, žemė išdegusi, sutrūkinėjusi. Pasilenkęs vyras, panašus į skeletą, pamatė menkūtį žolės laiškeli, todėl šuke persipjauna delną, lašina kraują ant žolytės, kad ši neišdžiūtų, o kita ranka dengia nuo saulės. Ir džiaugiasi, kad ne jis vienas gyvas Žemėje – yra dar gyvas žolės laiškelis. Ir jam dėl to linksmiau, geriau. Kad žolė nežūtų, negaili ir savo kraujo...

O kas darosi dabartiniame pasaulyje: neapykanta, kerštas, žudymai, plėšimai. Nejaugi reikia atominio karo, kad žmogus pamiltų žmogų, išmoktų džiaugtis ir gyvu žolės laiškeliu, kad džiaugtųsi kitu žmogumi, jo sėkme, o nuliūstų dėl nesėkmės, nelaimės? Ko reikia?

Tegul mokslas tobulėja, vystosi, tegul gerina, gražina žmonių gyvenimą, bet tegul civilizacija, pažanga moko mylėti kitą žmogų (o ką matome per televiziją), jį gerbti, suprasti, užjausti, kartu liūdėti, džiaugtis.

Seniau, jei kaime mirė žmogus, nebuvo vakarėlių. Jaunimas ėjo į laidotuves pareikšti užuojautos. Dabar viename bute gali būti laidotuvės, kitame – linksmybės. Dabar galingesnis nori silpną engti.

Kaip būtų gerai, jei draugiškai gyventume. O gal būtų neįdomu, monotonija? Civilizacija, kultūra kyla, o žmogus, viskuo aptekęs, labiau myli šunis, o ne vargšus žmones. Materialiniai turtai be tikėjimo užgožė dvasinius. Ar ilgai taip bus, ar ilgai nesuprasime, kad svarbiausia dorovė, sąžinė? Ar nereikės kraujo lašeliui laistyti žolės laiškeli ir džiaugtis, kad Žemėje esi ne vienas gyvas – dar gyvas su tavimi žolės laiškelis?..

Priklausomybės. 12 žingsnių terapija.

Įkelta iš internetinio tinklaraščio www.aaar.lt

I - Prisipažinome, kad esame bejėgiai prieš alkoholį ir kad mūsų gyvenimas tapo nevaldomas.

II - Įsitikinome, kad tik galingesnė už mus pačius Jėga gali gražinti mums sveiką mąstymą.

III - Nusprendėme patikėti savo valią ir gyvenimą Dievo, kaip mes Jį suprantame, globalai.

IV - Nuodugnai ir be baimės atlikome sąžinės sąskaitą.

V - Prisipažinome Dievui, sau ir kitam žmogui visą teisybę apie savo paklydimus.

VI - Galutinai pasirengėme, kad Dievas pašalintų mūsų būdo trūkumus.

VII - Nuolankiai Jo prašėme tuos mūsų trūkumus pašalinti.

VIII - Sudarėme sąrašą visų žmonių, kuriuos skriaudėme, ir pasiryžome skriaudas atitaisyti.

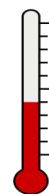
IX - Kur galėdami, asmeniškai atitaisėme skriaudas žmonėms, išskyrus atvejus, kai tuo būtume pakenkę jiems ar kam nors kitam.

X - Nuolatos stebėjome save ir jei būdavome neteisūs, tuoj pat prisipažindavome klydę.

XI - Malda ir meditacija siekėme stiprinti sąmoningą ryšį su Dievu, kaip mes Jį suprantame, melddami vien sugebėjimo pažinti Jo valią mums ir stiprybės ją vykdyti.

XII - Šių žingsnių dėka dvasiškai pabudę, mes stengėmės perduoti tą žinią kitiems alkoholikams ir visada gyventi pagal šias nuostatas.

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta
27 320 Lt. Ačiū!
(Reikia 43 000 Lt)

2012 metų rugsėjo mėnesį susituokusieji:

*Benas Venskus
Ir
Vytautė Nebilevičiūtė*

*Kęstutis-Paulius
Satkauskas
Ir
Vesta – Teresė Gurskytė*

*Artūras Petraitis
Ir
Edita Valonytė*

Sveikiname!

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

2012 metų rugsėjo mėnesį pakrikštytieji:**Krekenavos parapijoje:**

*Austėja – Marija Naudžiūtė
Kamilė – Izabelė Šaltupytė
Gita Danilevičiūtė*

Lydėkime Jus maldose.

**2012 metų rugsėjo iškeliavusieji į Amžinybę:
Krekenavos parapijoje:**

Apolonija Bobinienė, 89 m.
Bronė Mažeikienė, 87 m.
Steponas Buinauskas, 71 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Pamaldų laikas:**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų
bazilikoje:**

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

rugsėjo 30 d. ir spalio 14 d. 14:00

Krekenavos ligoninėje:

Paskutinį mėn. penktadienį: 17:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl mišų užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava,
Panevėžio raj.
Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

**Darbo valandomis klebonijoje Jus
pasitiks referentė Eglė.**

Caritas - Akvelina Pogužinskienė,
tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
tel. (45) 593 226

**Religinių spaudinių, žvakių ir kt.
dievocionalijų įsigijimui kreiptis** -
Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga
sesuo Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija
Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė,
tel. +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas -
Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė
Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 237,30 Lt., išleista - 260,00 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki lapkričio 11 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com

Dėkojame už Jūsų paramą!